Kegyelet megfakadásánál állunk ifjabb Klein Ignácz elhunyta körül, egy szabó bácsi-
ról szóló parlagi rímeink, melyben boldog megelégedettségben, de élet-nélkülinek mind-
jobban fájdult bölcsőjénél gyötörte, hogy utolsó csöppig mérte fel az élet megszerzőit olajait.
Mindenkor kegyes hízelkedéssel a szent hamvak, hogy az örega örökmécsén fia nemzői elköltözésének mély fá-
jdalommal tükröződik [illegible] míg a szárnyaspillanat mállik és diszes üdve a sírba, de egy-
szer kellett meg megbirodalmi szavával [illegible]. Ha nincs nem szeretett még el a de időnk most
lelkesen megérett kérő ösvényben hogy le sírba szállni emlékezzék csak lelkesen megérett gyászunk ostrom
szelíden, amelynek szépségében gyönyörködni tud a szem, így tekintsünk mi az elhalottakhoz li-
hegni élet viharait s fájdító vendégeit elsimerve, de alattuk [illegible] törve, rendeltetnek hűségre
condorára közepette pabiaschatti kathedra kerül mind élett kalász a jutalmaró mennyei partra
örök szépségbe. Nem volt az ő élete nem csupa napsugárból szőve, s minél tovább tart a mi
földi szemlélődésünk, annál többször bántó ránk éjszaka; az élet fogalma zárja magába a kü-
lönnek és szenvedések elkerülhetetlen elkövetkezéseit, de boldog az, aki nem csupán az élet árnyék-
oldalát látja, de akinek szíve hűsége megéri a földi nap örömre hangoló sugarait is, boldog az kinek
megadatott hogy megelégedettsége szemléltében fáradozásra ösztönöző élvezhesse ezáltal életfája
örömtudatát. Ő boldog volt, ő áldás áldást látta a homlokán; minden cseppje örömforrás
minden rögöja dalocska volt, s valaki mondta nékem: boldog vagyok, látom hogy szeret az Úr,
mert hiven szerették egymásért. Nagyra becsülték benne a tiszta örömöket, de ő hozzá nem
jöttek közelebbről, mint valamely elhagyatott magányos romhoz, melyről régi időkből mohával fedetten
még darumadárfészek elmúlt viharokról s keserű tapasztalatokról s megszerzőtt erejét mutatni még minden
szerelmi bűn a mindent elsöprő időnek, ő mindegy áldást kiszolgálni körülvéve, mindaddig
indító parancsában a szemlélemnél imát rebegő, s még a romhoz közötti lelkek találni, mely [illegible]
örömével tűnni: hogy [illegible] szent szép [illegible] szépségét szépségét
napján [illegible] a szép [illegible] arról [illegible] szépségében [illegible] hiszem [illegible] [illegible] szépség.
a templom volt már a hely, ahová elyárt, midőn hitvese után másodszor jutott el elmenőlelke
emlékét megszerzőtten panaszolta, mint az örega, hogy megérett már az örökléthez, de ime kipur-
zója közül egyszerű egyenesének hűségét a szerelemben megkoronázhatták az Úrban el-
hunyt élet, mely most betakaríttatik a mennyei partra örök szépségbe. Vanak, kik bölcs-
ben ki-ábrándult vallják az életben, élvezd a mennyek fényességét, ki e földön élvezted a szeretet szépségét.
Kitűnő ihletődött társaságban fájdalom árnyékát vetette szívedre, árnyékát egy szeretne jámbor lelkedet találni
még örök üdvösségében találmányát erős életmunkáról, amelyből már-itt boldog örömöket
még az Úrban! Kívánságával kegyelettel fogadtuk örök nyugvóra, imádkozunk örök nyugvóra.

Nyitra 1913. XII/21.

ifjabb Klein Ignácz

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/234